



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupeného JUDr. Petrem Živělou, advokátem se sídlem Puškinova 5, Vyškov, proti žalované: **Policie ČR, Okresní ředitelství Vyškov, Obvodní oddělení Slavkov u Brna**, se sídlem Palackého náměstí 65, Slavkov u Brna, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 4. 2008, čj. 29 Ca 79/2008 - 8,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal žalobou podanou u Krajského soudu v Brně uložení povinnosti Policii ČR „pokračovat v řízení ve věci čj. ORVY 8380/ČJ-15-2007“. Žalobu odůvodnil tím, že dne 14. 11. 2007 podal na Policii ČR, Okresní ředitelství Vyškov, Obvodní oddělení Slavkov u Brna, trestní oznámení. Dále dodal, že „*Policie ČR rozhodla čj. ORVY 8380/ČJ-15-2007 ze dne 11. 12. 2007 o odložení trestního oznámení AA. Toto rozhodnutí žalobce obdržel dne 22. 12. 2007. Proti tomuto rozhodnutí podal dne 10. 1. 2008 žalobce odvolání. Policie ČR rozhodnutím čj. ORVY-8380/ČJ-15-2007 ze dne 7. 2. 2008 potvrdila prvoinstanční rozhodnutí Policie ČR.*“.

Krajský soud žalobu usnesením ze dne 14. 4. 2008, čj. 29 Ca 79/2008 - 8, odmítl. S odkazem k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, čj. Na 579/2003 - 10, www.nssoud.cz, krajský soud uzavřel, že se žalobce domáhá vydání rozhodnutí soudu, které je mimo pravomoc soudů ve správním soudnictví ve smyslu § 4 s. ř. s. Správní soudy totiž nemají kompetenci rozhodovat v trestním řízení, vyřizovat stížnosti na nesprávný postup či nečinnost orgánů činných v trestním řízení, neboť jim zákon žádnou kontrolní, dozorčí či rozhodovací činnost v trestních věcech nesvěřil.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení krajského soudu kasační stížností. Ač její důvody nepodřadil § 103 odst. 1 s. ř. s., uvedl, že byl rozhodnutím krajského soudu a žalovaného zkrácen na svých právech vyplývajících z článku 2 odst. 3, 4 Ústavy a článku 1, článku 2 odst. 3 a článku 3 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Dále dodal, že krajský soud porušil také článek 17 odst. 1 – 5 a článek 21 odst. 1 Listiny. Krajský soud podle stěžovatele opomněl určit, *„kdo má pravomoc (příslušnost) přezkoumat rozhodnutí Policie ČR o odložení věci“*, založil žalobci povinnost *„donutit Policii ČR zákonným způsobem k vydání takového rozhodnutí, které by bylo přezkoumatelné soudem“* ač si musí být vědom, že *„jediný zákonný nástroj v demokratické společnosti jak prosadit zákonnost, je on sám“*, a opomněl skutečnost, že pro žalobce jsou písemnosti žalovaného napadené žalobou rozhodnutími, *„kterými zakládají žalobci povinnost strpět jednání na městském úřadě ve Slavkově u Brna, protože toto jednání, podle orgánu moci výkonné a soudní, je zákonné“*. Stěžovatel tvrdí, že je nezákonné, aby soud nečinně přihlížel vadnému postupu orgánů, jímž občané utrpěli újmu na právech vyplývajících z článků 6 a 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že není podstatné, že stěžovatel výslovně nepodřadil stížní důvody žádnému z ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je totiž zřejmé, že namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který ostatně v posuzované věci jako jediný připadá v úvahu.

Stěžovatel kasační stížností zpochybnil závěr krajského soudu, podle něž posuzovaná věc nespadá do pravomoci soudů ve správním soudnictví. Krajský soud v této souvislosti poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, čj. Na 579/2003 - 10 (www.nssoud.cz), podle něž ze soudního řádu správního ani z žádného jiného zákona nevyplývá, že by správním soudům byla založena kompetence rozhodovat ve věci samé v soudně trestních věcech nebo ve věcech přestupkových, přezkoumávat postup orgánů činných v trestním řízení nebo prošetřovat a vyřizovat stížnosti na jejich tvrzený nesprávný postup. Podobný závěr, byť ve vztahu ke státnímu zastupitelství, nikoliv k Policii ČR, učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2005, čj. 6 As 58/2004 - 45 (č. 1407/2007 Sb. NSS), a na půdorysu řízení o ochraně před nezákonným zásahem také v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, čj. 2 Aps 2/2004 - 69 (č. 623/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud ani v nyní posuzované věci neshledal důvodu, aby se od své ustálené judikatury odchýlil. Jakkoliv na základě této judikatury nelze učinit závěr, že je jakékoliv rozhodnutí Policie ČR, resp. jakýkoliv postup či nečinnost Policie ČR, vyňato z přezkumu soudů ve správním soudnictví, lze uzavřít, že je tomu tak v případech, kdy se Policie ČR nachází v pozici orgánu činného v trestním řízení. Stěžovatel se domáhal přezkumu rozhodnutí, kterým bylo odloženo jeho trestní

oznámení, tedy ve věci, kde Policie ČR vystupovala právě v roli orgánu činného v trestním řízení.

Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že žalovaná uzavřela, že nedošlo ani ke spáchání přestupku. Jakkoliv skutková zjištění v posuzované věci nevedou k závěru, že je přezkoumáváno rozhodnutí vydané v řízení o přestupcích, Nejvyšší správní soud nad rámec nutného odůvodnění doplňuje, že by stěžovatel v takovém řízení zcela zřejmě nedisponoval žalobní legitimací (srov. § 72 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2007, čj. 2 As 46/2006 - 100, www.nssoud.cz, a ze dne 29. 8. 2007, čj. 2 As 73/2006 - 53, č. 1393/2007 Sb. NSS).

Vytkl-li stěžovatel krajskému soudu, že opomněl určit, kdo má pravomoc přezkoumat rozhodnutí Policie ČR o odložení věci, nelze mu přisvědčit. Z žádného zákonného ustanovení totiž takovou poučovací povinnost krajského soudu nelze seznat. Stěžovateli nelze přisvědčit ani v námitce, že mu rozhodnutí žalované a krajského soudu zakládají povinnost strpět jednání na Městském úřadu ve Slavkově u Brna, které je podle nich zákonné. Především je třeba uvést, že závěr žalované, podle nějž ve věci nedošlo ke spáchání trestného činu ani přestupku, nemůže vést bez dalšího k úvaze o zákonnosti postupu městského úřadu. Ta však nebyla předmětem žaloby podané krajskému soudu, neboť žaloba napadala pouze rozhodnutí žalované. Případné nezákonnosti způsobené rozhodnutím, nezákonným zásahem, nebo nečinností městského úřadu jako orgánu veřejné správy se pak lze bránit odpovídajícím typem žaloby podle soudního řádu správního. Takovou žalobu však v nyní posuzované věci stěžovatel nepodal.

Nejvyšší správní soud shledal napadené usnesení krajského soudu zákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu

